



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui temporales sunt, nullius sunt temporis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

illius hominis, qui Verbum Dei accipit, obligatio ut illud seruet, & major proinde negligentia, si ejus culpa pereat: unde non dubitavit sanctus Augustinus affirmare tantam hujus esse culpam gravitatem, quanta esset, si Corpus ipsam Christi Domini, per cujusquam incuriam, forte in terram caderet.

Verba ejus referuntur in 3. parte, Feria secunda infra octavam hebdomadam: satis modò hic gravis pœna colligitur inde luenda, quod qui negligit Verbum Dei, non minus sit reus, nec minori pœna obnoxius, quam qui neglecti & periti depositi reus esset. Cum enim talis reus teneatur restituere depositum perditum, sive aliquid æquivalens reddere; quis non videat, quales se in angustias redigat, qui negligit, & qui sua negligentia perdit Verbum Dei? Quid enim æquale reddet perditò Dei Verbo? Quid enim æquale reddet

tot donis & tot gratiis, quæ simul cum Verbo Dei paratæ erant sese in te effundere? Quid æquale reddes divino Sanguini, qui pro illis fusus est gratiis? Quid æquale reddes divinæ Gloriæ, quæ inde secutura erat? Quid æquale salutis & æternitatis, cujus perit bonum cum Verbo pereunte?

Ah si scires donum Dei, & quis est, qui loquitur tecum! Ah si scires fraudem Diaboli, & quis est, qui te avertit ab illo audiendo? *Abjiciet eos Deus meus, quia non audierunt eum: & erunt vagi in nationibus.* Quod primò fit culpa, fiet pœna; culpa eorum est, quod nimis vagentur animo per res universas, nec se satis contineant audiendo Dei Verbo: at eorum erit pœna, quod sic deinceps vagentur, ut cum velint se continere, non ita possint, ut poterant.

IOH. 4.

OSAE 9.

DE SECUNDO IMPEDIMENTO

VERBI DEI.

Et aliud cecidit super petram, & natum aruit, quia non habebat humorem.

Qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt Verbum: & hi radices non habent, qui ad tempus credunt, & in tempore tentationis recedunt. Luc. 8.

Non habet in se radicem, sed est temporalis. Facta autem tribulatione & persecutione propter Verbum, continuò scandalizatur. Matth. 13.

VERITAS PRACTICA.

Qui ad tempus credunt, nullo credunt tempore.

Qui temporales sunt, nullius sunt temporis.

RATIO EST. Quia nullo hi credunt tempore nec ullius sunt temporis, quantum ad virtutis spectat exercitium, qui non exercent fidem aut aliam virtutem, quo debet exerceri tempore. Sed qui ad tempus credunt, & qui sunt temporales, non exercent fidem aut virtutem, quo debet exerceri tempore.

Ergo nec ullo credunt tempore, nec ullius sunt temporis aut virtutis.

Quòd certè frequens est & valde lugendum.

I. PUNCTUM.

Secundum genus eorum, qui sine fructu Verbum Dei audiunt, hi sunt velut terra petrosa, quæ recipit quidem semen in se jactum, & ex eo producit nonnullam herbam, ad aliquid tempus virentem; sed ubi sol incaluerit, & calore terra exerit aestuare; tunc arefcit illa viriditas, & elanguens herba, ipso pene, quo apparet, disparat die. Sic illi planè, satis libenter & attentè de divinis audiunt, & auditis videntur affici, atque etiam de se excitare spem aliquam futuri fructus; sed quando virtutis exercendæ sese offert occasio, si quid difficultatis in illa exercenda sentiant, difficultati cedunt, & ab omni discedunt Virtute. Propterea dicuntur temporales seu temporarii qui, quo tempore nihil est operosum, mira videntur operari; sed si opus sit humile, si tantisper arduum vel non

D 3;

proba-

probatum mundo, timeantque suæ famæ, suis studiis, & suis commodis, tunc vel ad unum jocularè verbum, quo se lædèdissent, se ipsos lædunt & conficiunt sua lævitate & inconstantia.

Quod quam sit infrugiferum & damnosum, sic brevius & facilius ex proposita patebit Veritate. *Qui nampe sunt temporales ad Virtutem, nullius sunt temporis & virtutis.*

Id est, nullo exercent virtutem tempore.

Rationes multæ sunt, quæ id monstrant, ut patet infra, in secunda Feria, post Dominicam secundam Quadragesimæ, ubi conformis Veritas agitur; Quæ verò hic affertur Ratio præsupponit, quod ait Sapiens. *Tempus & responsonem cor sapientis intelligit. Omne negotio & omni Vir tuti tempus est & opportunitas.* Omne quidem tempus virtuti est opportunum, sed non omnis virtus est opportuna tempori. *Tempus est dilectionis & tempus odij, sicque suis spatiis transeunt universa sub cælo.* Atque inde fit ut quæ actio facta suo tempore virtus esset, fiat vitium si fiat alieno: Unde illud Ecclesiastici: *Ex ore fati reprobabitur parabola, non enim dicit illam in tempore suo.* Nonne & ipse Deus, *Tempore, inquit accepto*

Eccle. 8.

Ibid. 3.

Eccles. 20

2. Cor. 6.

Ier. 8.

exaudi vi te, & in die salutis adjuvi te? Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis. Nempe huic modò tempori sua est virtus, & huic virtuti sua est gratia, quæ nec alteri tempori, nec virtuti esset opportuna, *Transiit mensis, finita est æstas, & nos salvati sumus.* Id est, non advertimus ad illud tempus, quo salvandi eramus: sicque miseri perierunt illo ipso tempore, quo salvari poterant, si advertissent.

II. PUNCTUM.

SED temporales non exercent Virtutem, quo debet exerceri tempore, Tempus enim virtutis exercendæ, tempus illud est, quo virtutem deserunt, *Tempus est tentationis, in quo recedunt, ut ait Dominus, tempus est, quod ad probationem virtutis, à Deo erat ordinatum: tempus est, quo gratia præsens aderat: tempus est, quo suam probare fidelitatem debuerant: tempus est, quo præterita malè acta redimenda erant, & futuris consulendum.* Tempus denique est vitandæ culpæ, quo tempore tam necessaria virtus erat, ut nullo tempore sit magis necessaria, quia nihil est in

omni genere necessitatis, & in omni temporis latitudine tam necessarium, quam non peccare, cui necessitati cætera cedant oportet omnia. *Nemini mandavit impiè agere, & nemini dedit spatium peccandi: non enim concupiscit multitudinem filiorum infidelium & inutilium.* Quasi diceret Sapiens: satis multi se filios & cultores Dei præberent, si colendo Deo satis esset virtutem aliquando exercere, quando videlicet nulla ejus exercendæ est difficultas: sed tales filij prorsus sunt infideles & inutilis, qui quò potissimum tempore probanda eorum fidelitas & opera, tunc discedunt & deficiunt. At verò Deus tales non admittit, & mavult paucos fideles atque utiles, quàm multitudinem infidelium & inutilium. *Non enim necessarij sunt ei homines impij, cum videlicet suam Deo non naven operam, quando præcipuè necessitas exigeret in vitandis culpis, Deus illorum operam non exigit in alijs, quæ forte vellent reddere, ministerijs & obsequijs, Domine, Domine, aperi nobis. Amen dico vobis: nescio vos.*

Eccle. 15

Ibid.

Matth. 7

III. PUNCTUM.

QVI sunt ergo temporales ad virtutem exercendam, nullius sunt ad virtutem temporis nec ullius virtutis, **VIRTUTIS**, inquit, *nulum signum valimus ostendere: in malignitate autem nostra consumpti sumus. Talia dixerunt in inferno hi, qui peccaverunt, Non sic loquebantur in terra, cum sibi fingerent esse virtutem quod erat merè naturale & politicum: quando virtutem duntaxat exercebant, ubi nulla esset difficultas, nec honoris, aut bonorum jactura. Sed jam in inferno de bonis & de malis hujus vitæ longè aliter sentiunt & judicant, quia suo ibi damno vident, quàm decepti fuerint, dum aliquoties tantum & non semper, & non eo præsertim tempore virtutem exercere voluerunt, quo scilicet exercenda erat, quo vitandæ culpæ vel minimæ, quo erant ferendæ potius injuriæ quàm inferendæ: quo erat potius moriendum quam peccandum. Agonizare pro anima tua, & usque ad mortem certa pro iustitia. Quid autem justius quàm non peccare? Hoc est, in quo deficiunt temporales, & in quo proficiunt æterni Verbi Cultores.*

Sap. 5

Eccle. 4

DE